

РЕШЕНИЕ

№ 612

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ в закрито заседание на седми октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА

като разглежда докладваното от ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА Административно наказателно дело № 20211110207649 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „В ХХХХ“ЕООД, ЕИК 204690013, представлявано от Г.К. Т., ЕГН *****, против Наказателно постановление (НП) № 572658-F601258/07.05.2021г., издадено от С.С.П. – Заместник-директор на ТД на НАП – София, с което на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството (ЗСч) на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“ в размер на 200,00 (двеста) лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на санкционния акт, като се излага становище досежно наличието на предпоставки за подвеждане на фактите под хипотезата на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, регламентираща маловажен случай на нарушение. Твърди се, че от административнонаказващия орган не са взети предвид отстраняването на нарушението след неговото установяване, доколкото отчетът бил подаден, макар и със закъснение. Като обективна непреодолима пречка пред своевременното изпълнение на задължението, произтичащо от нормата на чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч, се сочи извънредната епидемиологична обстановка. Формулирана е молба за цялостна отмяна на издадения санкционен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна - ТД на НАП-София, редовно призована, се представлява от юрк. Б., с пълномощно по делото, която пледира за неоснователност на жалбата и за пълна доказаност на твърдяното

неизпълнение на визираното правно задължение. Моли издаденото наказателно постановление да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно, доколкото нарушението е формално, извършено от юридическо лице и наложената санкция отговаря в достатъчна степен на обществената опасност на извършеното нарушение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като изслуша доводите на страните, провери изцяло атакуваното наказателно постановление, извърши преценка на събраните по делото доказателствени материали – поотделно и в съвкупност, съобразно законовите разпоредби, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити, обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят „В ХХХХ“ЕООД е търговец по смисъла на чл.1, ал.2, т.1 от ТЗ, вписан в търговския регистър с ЕИК 204690013. С оглед извършваната от него търговска дейност въззивникът се явявал задължен субект съгласно чл. 92, ал.2 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за данъчен период – всяка финансова година да подава данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО в срок до 31 март на следващата година. Такава декларация била подадена на 26.06.2020 г., заведена с вх. № 2215И0263822/26.06.2020 г. по описа на ТД на НАП- София, офис „Младост“, като отразените в нея данни сочели нетни приходи от продажби за 2019г., възлизащи на 5805,00 лв. Дружеството следвало и периодично да оповестява информация за дейността и финансовото си състояние чрез публикуване на годишния финансов отчет по електронната си партида в Търговския регистър към Агенцията по вписванията в срок до 30 юни на годината, следваща тази, за която се отнасят данните.

С оглед обявеното с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. извънредно положение, по силата на §33 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляване на последиците (ПЗР на ЗМДВИП), срокът по чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч за публикуване на ГФО през 2020г. бил удължен до 30 септември 2020г. Въпреки това като задължен субект дружеството - въззивник не заявило за вписване и не представило за обявяване годишния си финансов отчет за финансовата 2019г. в нормативно предвидения за това срок през 2020г.

На 14.02.2021 г. в ЦУ на НАП била получена информация с писмо вх. № 12-00-353/14.12.2020 г., предоставена на основание чл. 38, ал. 11 от ЗСч, от

Агенцията по вписванията относно юридическите лица, които не са подали годишен финансов отчет (ГФО) за 2019 г. в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел в срок до 30.09.2020 г. и такива, които не са подали декларация по чл. 38, ал.9, т.2 от ЗСч. Сред тях фигурирало „В ХХХХ“ЕООД. С оглед установяване достоверността на данните била възложена проверка, в рамките на която била ангажирана и свид. Д. М. Д. – на длъжност „старши инспектор по приходите“ при ТД на НАП –София, офис „Младост“.

При наличните данни проверяващата се свързала с пълномощник на дружеството-обект на проверка, когото поканила да се яви в ТД на НАП – София за съставяне на АУАН.

Междувременно, на 05.03.2021г., в Търговския регистър било депозирано от жалбоподателя заявление за вписване и представяне за обявяване на ГФО за 2019г.

На 11.03.2021 г. в ТД на НАП –София, офис „Младост“, се явил пълномощник на „В ХХХХ“ЕООД – К.И.. В неговото присъствие свид.Д. достъпила информационния масив на Търговски регистър по партидата на жалбоподателя. При запознаване с публикуваните данни констатирила, че дружеството не е подало в срок за вписване и обявяване в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при Агенция по вписванията, годишния си финансов отчет (ГФО) за 2019 г. в законоустановения срок, удължен само за 2020г. – до 30.09.2020 г.

В резултат на направените констатации на 11.03.2021 г. в присъствието на свидетеля И.С.Г., свид. Д. съставила АУАН № F601258/11.03.2021 г. срещу „В ХХХХ“ЕООД. В него било отразено, че дружеството не е изпълнило задължението си да публикува чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията – Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, годишния финансов отчет за 2019 г. в законоустановения срок – до 30.09.2020г. Като накърнена материалноправна норма бил посочен текстът на чл.38, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството (ЗСч). Изрично било упоменато и изключението, установено за 2020г. с разпоредбата на §33 от ПЗР на ЗМДВИП. В мотивите на акта органът по приходите отразил, че дружеството е подало заявление за вписване и представяне за обявяване в Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на ГФО за 2019 г. едва на 05.03.2021г., като закъснението възлизало на 156 дни. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля по него, като бил връчен на пълномощника на дружеството – И., на същата дата. В съответната графа от бланката на АУАН той не вписал възражения. Такива постъпили в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН в ТД на НАП- София, като в тях били развити идентични доводи на тези, залегнали в инициращата настоящото производство жалба.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 572658-F601258/07.05.2021г. от С.С.П. – заместник-

директор на ТД на НАП – гр. София, с което на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството (ЗСч.), при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от АУАН, на „В ХХХХ“ЕООД е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 200,00 (двеста) лева за неизпълнено правно задължение по чл.38, ал. 1, т. 1 Закона за счетоводството. Изрично било отразено, че новата редакция на материалната норма, съпоставена с приложимата към датата на деянието не се явява по- благоприятна именно с оглед действието на §33 от ПЗР на ЗМДВИП. Според описателната част на акта нарушението е било констатирано на 11.03.2021г., а е било извършено на 01.10.2020г. Препис от същото е връчен на 13.05.2021 г. на пълномощник на дружеството, видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка. Жалбата срещу него е подадена на 20.02.2021 г. чрез наказващия орган.

Описаната фактическа обстановка съдът установи въз основа на събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитания от съда свидетел Д./актосъставител/, както и в писмените доказателства по делото: пълномощни за процесуално представителство; писмен отговор от ТД на НАП – София, изх.№10-00-2863#3/30.06.2021г.; заверено копие на годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО на „С.С.Н.“ ЕООД за 2018г., заведена с вх. №2205И0066546/31.03.2019г. по описа на ТД на НАП-гр.София; разпечатка от Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел, относно заявление за обявяване на ГФО и актуално състояние; възражение срещу АУАН; Заповед № ЗМФ-644/28.08.2020г. на Министъра на финансите, всичките приобщени по реда, предвиден в чл. 283 от НПК.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля Д. /актосъставител/ съдът не констатира противоречия с установените в акта фактически положения. Показанията на същата са подробни, задълбочени, вътрешно балансиран и в синхрон помежду си, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви. В изложението си тя уточнява етапите на протеклата документална проверка, реда на нейното инициране, респ. установеното в нейния ход, които факти в цялост подкрепят изведената в процесуалните актове – АУАН и НП фактология. Те намират подкрепа едновременно и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства. В съдебно заседание свидетелят споделя, че въз основа на постъпила информация от представените в ЦУ на НАП списъци от Търговския регистър при Агенция по вписванията, съдържащи лица, които не са изпълнили задължението си по чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/в законоустановения срок и в резултат на извършените в последствие справки е констатирано, че жалбоподателят не е подал своя годишен финансов отчет за 2019г., в срок до 30.09.2020г., включително. Актосъставителят Д. заявява изрично, че актът е съставен в присъствието на пълномощник на дружеството - въззивник и връчен нему. В показанията си убедено сочи, че ГФО за 2019г. е бил подаден от страна на търговеца едва към 05.03.2021г. Пълнотата на така

съдържащите се в свидетелските показания информационни данни и липсата на основания да се приеме наличие на тенденциозност или стремеж към изопачаване на фактите се явяват предпоставка съдът да ги кредитира и да основе фактическите си изводи върху тях.

С оглед на писмени доказателства, съставът на съда намира, че документите, приобщени в хода на извършената проверка и представени в съда от административнонаказващия орган по делото спомагат за всеобхватното и обективно изясняване на въпросите - предмет на доказване и затова ги кредитира изцяло. Доколкото писмените доказателства не разкриват противоречие помежду си и с гласните такива, то и по аргумент от нормата на чл.305, ал.3 от НПК, приложима по силата на препращащата разпоредба на чл.84 от ЗАНН, не се налага и тяхното подробно обсъждане. Събраните по делото доказателствени материали формират устойчива и вътрешно непротиворечива съвкупност и позволяват на съда изграждането на еднозначни и категорични фактически изводи по процесното събитие.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридическите лица. Последното обуславя и съдебния контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл. 84 от ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа на него наказателно постановление. Съдът след извършена служебна проверка на съставения АУАН прие, че същият е съставен от компетентно за целта лице по смисъла на чл. 78, ал. 1 от Закона за счетоводството, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). Не се открива пропуск и досежно компетентността на наказващия орган в насока издаването на санкционния акт, което се потвърждава при прочит приложената по делото Заповед № ЗМФ-644/28.08.2020г. на Министъра на финансите, във връзка с нормата на чл.74 от ЗСч. Предвид горното съдът приема, че обсъжданите в настоящото решение актове са издадени от компетентни за това лица.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 2-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, вкл. и обстоятелствата по неговото извършване, със съответната им правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност нарушение, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на търговеца – въззивник. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция, както и конкретно е ангажиран размер. Т.е., изпълнени са правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В този смисъл, правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълен обем с оглед възможността да разбере фактическите параметри на предявеното му административно нарушение и да съобрази с техните рамки своята защитна теза.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „В ХХХХ“ЕООД е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството (ЗСч), като на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч. му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 200,00 /двеста/ лева.

По делото е установено по безспорен начин, че дружеството - жалбоподател, в качеството си на търговец по смисъла на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ТЗ, не е изпълнило задължението, произтичащо от нормата на чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството. Съобразно правната регламентация установена в последната, предприятията публикуват годишния финансов отчет, консолидирания финансов отчет и годишните доклади по глава седма, приети от общото събрание на съдружниците или акционерите или от съответния орган, както следва: всички търговци по смисъла на Търговския закон – чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър, в

срок до 30 юни на следващата година. Конкретно през 2020г. този срок е бил удължен, по силата на §33 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляване на последиците (ПЗР на ЗМДВИП), до 30 септември 2020г. Същевременно при неизпълнение от страна на задълженото лице административно-наказателната разпоредба на чл.74, ал.1 от ЗСч, предвижда нарочна санкция за бездействието на търговеца в насока непубликуване на ГФО за съответната финансова година, а именно имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лв.

В настоящия случай административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, се установява по несъмнен начин както от показанията на свидетеля Д., така и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства. Видно от последните, „В ХХХХ“ ЕООД не е изпълнило точно и своевременно задължението си да заяви за вписване и да представи за обявяване в Агенция по вписванията – Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел, годишния финансов отчет за дейността си през финансовата 2019г. в нормативно предвидения срок, а именно не по-късно от 30.09.2020г. При анализа на доказателствената съвкупност се установява, че заявление за вписване и представяне за обявяване на изискваният се по ЗСч годишен финансов отчет е било подадено едва на 05.03.2021г., със закъснение, възлизащо на 156 дни, считано от 01.10.2020г. – датата, на която нарушение е извършено. Последното предполага един значителен период на бездействие от страна на търговеца -адресат по отношение на изпълнение на задължението обективизирано в посочената разпоредба. Предвид горното така очертаното бездействие правилно е квалифицирано от страна на наказващия орган като нарушение на нормата на чл.38, ал. 1, т.1 ЗСч.

В конкретния случай не се откриват доказателства и за приложение на изключенията, установени от законодателя в разпоредбата на чл.38, ал.4 и ал.9 от ЗСч. Несподелими са и възраженията на жалбоподателя, че „фирмата не е работела по време на подаване на отчетите“. Изключение от правилото на чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч е установено в текста на чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч (в редакцията към датата на деянието), съгласно който: „Алинеи 1 – 8 не се прилагат за:2. всички останали предприятия, които не са осъществявали дейност през отчетния период; това обстоятелство се декларира еднократно за първия отчетен период, в който не е осъществявана дейност, с декларация по образец, утвърден със заповед на министъра на финансите; декларацията се публикува в срок до 31 март на следващата година, както следва:а) от лицата по ал. 1, т. 1 и 2 – в търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел“. От анализа на текста, съпоставен и с правилото, установено в чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч, се установява, че за да се ползва от

установената привилегия, съответно задълженият субект следва да декларира определени обстоятелства в изрично установен срок, който изтича в годината, следваща финансовата такава, за която следва да се отнася ГФО. Доколкото за финансовата 2019г. срокът е изтичал в рамките на обявеното за Република България извънредно положение (31.03.2020г.), с §33 от ПЗР на ЗМДВИП е установено, че той се удължава до 30.06.2020г. В конкретния случай, видно и от документите, обявени по публичната партида на дружеството в Търговския регистър, до 30.06.2020г. не е публикувана декларация по чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч. Такава е заявена за обявяване с №20210305175619, като е видно, че тя е депозирана едва на 05.03.2021г., т.е. с публикуването със закъснение на дължимия към 30.09.2020г. ГФО. Така описаната хронология изключва приложението на хипотезата на чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч по отношение на дружеството за деянието му, извършено на 01.10.2020г., доколкото предпоставката за позоваването върху нея се явява спазване на установения срок за заявяване на изключителните обстоятелства. Бездействието в тази насока не може да бъде санирано. Същевременно, видно от приложената ГДД по [чл. 92 от ЗКПО](#) за 2019 г. дружеството е декларирало приходи и разходи в съответните размери, което е потвърждение, че е осъществявана дейност през годината, доколкото именно 2019г., а не 2020г., през която е следвало да се изпълни публикуването на ГФО, е релевантна за ангажирането на отговорността по чл.74, вр.чл.38, ал.1, т.1 от ЗСч. Без значение е и обстоятелството, че финансовият резултат е отрицателен, поради по- висок размер на загубите.

В настоящото производство не бяха ангажирани от въззивника доказателства, указващи наличието на непреодолима сила, която да е възпрепятствала изпълнението на задълженията. Още повече предвид наличието на изрично установен в Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020г. и за преодоляването им, регламент за удължаване срока на изпълнение с три месеца. Т.е., създадени са гаранции да се избегнат неблагоприятните последици в резултат на обявеното извънредно положение, от които въззивникът не се е възползвал. Организацията на дейността на търговеца е задължение на управителя и упълномощените от него в случай на отсъствието му лица, поради което и така изтъкнатата причина не може да се разглежда като непреодолимо препятствие. Редът за подаване на процесния финансов отчет е установен в закона и всеки адресат на задължението следва сам да води делата си, така че те да са в съгласие с действащата нормативна база и да отговарят на поставените изисквания от публичноправен характер.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, тъй като отговорността на жалбоподателя е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата /арг. от чл.83 от ЗАНН/.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба чл. 74, ал.1 от ЗСч, която имплицитно препраща към визираното в новелата на чл.38 от ЗСч

правно задължение за нарушението. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

По отношение на наложената имуществена санкция в размер на 200,00 /двеста/ лева, настоящият съдебен състав намира, че същата е индивидуализирана в предвидения от законодателя в разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗСч. минимум, поради което не съществува юридическа възможност за определянето ѝ под фиксирания размер /арг. от чл. 27, ал. 5 ЗАНН/.

Неоснователно се явява и искането на жалбоподателя за третиране на конкретния случай като маловажен, което да обуслови приложното поле разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Безспорно визираният нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. В тази връзка, принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл. 38, ал.1, т.1 от ЗСч. не се изискват настъпването на вредни последици, извън изтичането на законоустановения срок за заявяването на вписване и представянето за обявяване на съответния писмен документ – годишен финансов отчет (ГФО), но макар и формално по своята конструкция неизпълнението на посочените правни задължения не разкрива формална по степен обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, които регулира Закона за счетоводството (ЗСч). Последните са от особена обществена значимост, доколкото с публикуването на ГФО периодично се оповестява информация за дейността и финансовото състояние на юридическите лица, като по този начин се създават гаранции за обезпечаване на финансова дисциплина и фискалната отчетност на задължените лица, целящи предотвратяване отклонение от данъчно облагане и ограничаване възможностите за манипулации. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в настоящия случай допуснатото закъснение за подаване на годишния финансов отчет за финансовата 2019г. е един значителен период от време на бездействие, доколкото то възлиза на 156 дни (повече от 5 месеца). Прави впечатление и че задължението е изпълнено, ведно с подаване на декларация по чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч едва след уведомяването на пълномощника на дружеството за необходимостта да се яви за съставяне на АУАН за извършеното нарушение. Изброените обстоятелства,

съпоставени със значимостта на засегнатите обществени отношения, не обуславят по-ниска степен на обществена опасност на деянието, за което е ангажирана отговорността на въззивника.

Настоящият състав не намира за основателно и твърдението на жалбоподателя, че административнонаказващият орган не е извършил преценка за наличието на предпоставки за прилагането на чл.28 от ЗАНН, респективно, че при извършената преценка, относно вида и размера на санкцията за извършеното нарушение не са взети предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване, смекчаващите и отегчаващите обстоятелства. Видно от мотивите на процесното НП, наказващият орган е посочил, че при определяне на административното наказание е отчел всички предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, с оглед текста на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като е вписал, че приложението на последната не се установява. В тази връзка следва да бъде обсъдена и липсата на предходни данни за данъчни нарушения, която в настоящия случай би могла да се тълкува единствено в контекста на обстоятелство, обосноваващо налагането на санкция за първото нарушение в размер на установения минимум, какъвто подход, именно, е избран от наказващия орган. Принципът на пропорционалност при преценката за налагане на административното наказание за извършеното, е последователно застъпен във вътрешното право на Република България (чл.35, ал.3 от НК, чл.11 ЗАНН). Налагането на санкция за забавено с месеци заявяване, в отсъствие на доказателства за причини от обективен характер, които да възпрепятстват своевременното изпълнение на задължението, не надхвърля границите на подходящото и необходимото при постигане на легитимно преследваните от законодателството цели. Преценката на всички тези факти при така събраните доказателства навежда на извода, че в конкретния случай не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за въззиваемата страна – ТД на НАП - София. Въззиваемата страна е представлявана от юрисконсулт в

производството, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разносните следва да намери приложение разпоредбата на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Съгласно същата съдът определя размера на дължимото възнаграждение, при ограничението той да не надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Нормата, към която е извършено препращането, в ал.1 предвижда: „Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.” Такъв подзаконов нормативен акт се явява Наредба за заплащане на правната помощ, в чл.27е от която е определен относително размер на възнаграждението за защита в производства по ЗАНН от 80,00 до 120,00 лева. Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предвид че производството не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, съдът намира за справедлив размер на разноски за юрисконсултско възнаграждение, възлизащ на 80,00 лева. Тази сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя „В ХХХХ“ЕООД по сметка на ТД на НАП - София.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло **Наказателно постановление № 572658-F601258/07.05.2021г**, издадено от С.С.П. – заместник-директор на ТД на НАП – София, с което на жалбоподателя „В ХХХХ“ЕООД, ЕИК 204690013, на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството, е наложена „Имуществена санкция” в размер на 200,00 (двеста) лева, за неизпълнение на правно задължение по чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството, **като законосъобразно и правилно.**

ОСЪЖДА „В ХХХХ“ ЕООД, ЕИК 204690013, да заплати по сметка на ТД на НАП – гр. София разноски в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от съобщението на страните за неговото изготвяне.

Съдия при Софийски районен съд: _____